

svare fyldestgørende på de meget relevante spørgsmål, som flere spørger har taget op.

Til fru Birthe Rønn Hornbech kan jeg svare et fuldstændig klart ja. Det drejer sig altså om dér, hvor gerningsmanden, den mistænkte, er kendt, og hvor der evt. er en mistanke, men måske også er rejst en sigtelse. Og dér, hvor man også i Rigsadvokatens skrivelse tilkendegiver, at der ikke skal være en overvågning via en monitor-skærm af afhøringer, er netop i de tilfælde, som fru Birthe Rønn Hornbech her trak frem.

Så til hr. Skaarup. Jeg lægger meget vægt på, som også hr. Skaarup selv, de bidrag, som vi vil få ude fra politikredsene fra de meget velud-dannede politifolk, som står for de her afhøringer. Det er jo folk, der har taget specielle kurser i, hvordan man kan sikre, at det her bliver gjort med så meget hensyn over for offeret som overhovedet muligt, og det er jo også det, der er hele bevæggrunden for den institution, der her er oprettet. Det er altså indenretlige forhør, afhøringer, videoafhøringer, sådan at offeret undgår at skulle give sin forklaring i en evt. retssal efterfølgende.

Vi kan jo se, at det, som Højesteret lægger til grund for sine kendelser, er, at det foranstaltes, at den mistænkte/sigtede er til stede og sidder i det her monitorrum. Så undgår man på den baggrund, at den sigtede/tiltale i det her tilfælde, hvor der også er et anklageskrift, kræver, at der foregår genafhøringer, fordi der er påstand, der står mod påstand, og så er man jo nødt til at have barnet ind igen. Det undgår man ved, at den sigtede, den mistænkte, har lejlighed til at overvære det her og via sin advokat kan sige: Jamen når der kommer en forklaring, som han eller hun ikke mener har noget på sig, så kan man allerede tage det ind under den indenretlige afhøring, som finder sted.

Jeg mener, at her bør vi alle sammen se for os, at der også i den her institution er nogle hensyn, der også er indbygget af hensyn til offeret.

Peter Skaarup (DF):

Jamen jeg kan også forstå ministeren sådan, at ministeren nok kan tolkes ikke at være specielt glad for de her regler, og at ministeren vil se på dem, og det håber jeg også er tilfældet. Men jeg synes ligesom, at vi savner at få at vide, hvad der så rent faktisk vil ske, hvis det viser sig, at alle de eksempler, som vi nu er fremkommet med under den her spørgetid, er rigtige, og man kan bekræfte, at der hersker vild forvir-

ring. Det er det indtryk, man får, når man ser på de referater, der er af, hvad politiet siger til de her regler.

Der synes jeg, det ville være rigtigt, at ministeren sagde, hvad det så er, han vil gøre. Vil ministeren sørge for, at reglerne bliver ændret, hvis det er udfaldet? Så vil jeg også godt høre, hvad ministerens kommentar er til, at de her nye regler betyder øget ressourceforbrug hos politiet. Bjarne Stig Nielsen, der er vicekrimi-nalkommissær i Frederikssund Politi, siger til JydskeVestkysten i dag, at før var det kun nødvendigt med to politifolk til sådan en afhøring, nu vil der være tre. Jeg vil godt spørge ministeren, om ikke det er et unødvendigt ressourceforbrug, vi kommer ud i her, hvor de politibetjente, der nu skal bruges til det, i stedet for kunne bruges til at opklare den slags grov kriminalitet, som det er.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Jeg skal benytte lejligheden til også at svare på et spørgsmål, som hr. Skaarup stillede mig i sidste runde, som jeg ikke fik lejlighed til at svare på på grund af tiden.

Hr. Skaarup spurgte mig om, hvordan vi vil undgå, at offer og krænker står ansigt til ansigt. Det er jo helt afgørende. Det er også afgørende for det signal ud til politikredsen, at det skal man for enhver pris undgå. Det er jo også derfor, at man må tilsigte, at det monitorrum ikke ligger umiddelbart i tilknytning til det rum, hvor afhøring finder sted, eller at man tager højde for, at offer og krænker kommer på forskellige tidspunkter til de pågældende dele af en politigård. Så ønsket om, at det for enhver pris skal undgås, deler vi fuldstændig og til fulde.

Så siger hr. Skaarup, at jeg ikke bryder mig om denne her ordning. Ja, jeg bryder mig ikke om, at der er børn, der bliver udsat for seksuelt misbrug. Det er jo det, der er sagens genstand her. Det er politi- og anklagemyndighedens opgave at føre de her sager, og det lægger jeg afgørende vægt på at de gør, men så skal vi til gengæld også have sikkerhed for, at vi får de rette dømt, og her har Højesteret vurderet balancepunktet mellem de hensyn, der er, og vi må altså tage til efterretning, at Højesteret har talt, medmindre Folketinget vil gribe ind. Jeg har sagt, at nu må den praksis køre med, at vi følger det løbende.

Er jeg på noget tidspunkt i tvivl om, hvorvidt det her er retssikkerhedsmæssigt betryggende,